

Вікінг

Олег Ольжич

I

Розвивається долі, в яру, черемшина,
А на річці човни — вже готові.
Я складаю всю зброю і плащ біля тину
І привалюю двері дубові.

Що ж це завтра? Але-бо хіба я не знаю?
Знову вітер, і хвилі, і обрій!
О, як солодко бути слухняним до краю
Долі владній, рвучкій і недобрій!

II

Налетіла срібна-срібна хвиля
І розбилась на моїм човні.
Враз пройшло моє тяжке похмілля,
І таке все враз — ясне мені:

Сім човнів розбито без розваги!
Сотні тут не вернуться назад!
Там на скелі ждуть синів варяги
І гримлять, як дикий водоспад.

Во ім'я непомщених в чужині
Заточуся під мечами я.
І блиснуть презирством сині-сині
Очі тої, що була моя.